

Giới thiệu Qua Đường Gặp Nhân Duyên

Tên gốc: Bé ngoan tuân thủ luật giao thông có đường ăn

Editor: p3104

Thể loại: đoản văn, hiện đại, hài

Độ dài: 1 chương + 2 ngoại truyện nhỏ

Đường phố, đèn xanh đèn đỏ, anh cảnh sát giao thông đẹp trai tức giận, cùng với giấy phạt dẫn đến câu chuyện cười nho nhỏ.

Về lãng mạn lại khôi hài của “cách qua đường ở Trung Quốc”

(lời tác giả: tha tôi đi, văn án thật sự không biết viết sao...)

Bạn đang đọc truyện *Qua Đường Gặp Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Ngày thứ mười bảy, nhân dân quần chúng nghỉ ngơi, trường học cấp ba dồn ép khổ luyện, cảnh sát giao thông đi làm phục vụ nhân dân. Đường giao lộ chỉ có Trương Đại Đại và đồng chí cảnh sát giao thông đẹp trai, ông trời tác thành. Trong lòng Trương Đại Đại vui mừng, đồng chí cảnh sát giao thông nghiêm khắc chấp hành pháp luật... Ngày thứ mười tám, lặng lẽ qua đường. Ngày thứ mười chín, qua! Vẫn lặng lẽ qua đường.

..... Ngày hai mươi lăm, Trương Đại Đại nghỉ ngơi, ở nhà chuẩn bị thi cử, thỉnh thoảng nhớ nhưng trai đẹp.....

Ngày hai mươi tám, cầm thẻ dự thi đến trường, không phải giờ cao điểm, tính cả Trương Đại Đại và bạn học của cô có tổng cộng năm người ở đường giao lộ. Trương Đại Đại mở cửa trong bụng đứng bên cạnh đồng chí cảnh sát giao thông, cẩn thận quan sát anh. Anh cảnh sát giao thông đội nón cảnh sát đặc biệt đẹp trai, mũi rất cao, làn da khá trắng, đường nét khuôn mặt mạnh mẽ... Cô tiếp tục nhìn chăm chú... Ồ? Anh đẹp trai mỉm cười thế nào nhỉ? Phát hiện to lớn —— anh có má lúm đồng tiền! Khi cười siêu đáng yêu! "Xem đủ chưa?" Anh cảnh sát giao thông đẹp trai quay đầu cười hỏi cô.

Trương Đại Đại không để ý tới, vẫn trong trạng thái mê trai: mặt nghiêng đẹp trai, chính diện càng đẹp trai, vô cùng đáng yêu! Tất cả đều hoàn toàn hiếm thấy à... Bạn học vỗ nhẹ vào cô: "Này! Chú cảnh sát hỏi cậu kìa!" Một bạn học nào đó vừa rồi một mực nhìn đèn đỏ vài giây, sau khi thấy nụ cười tươi của anh cảnh sát giao thông thì sa vào mê trai... Linh hồn của Trương Đại Đại quay trở về, cô ngượng ngùng sờ đầu: "... Xem, xem đủ rồi."

Anh cảnh sát giao thông không nhận được, chợt cười lên. Mọi người đang đợi đèn ở đường giao lộ kinh ngạc. Đèn xanh sáng lên, người đi trên làn đường liên tục, Trương Đại Đại sắc mặt ửng đỏ nắm tay bạn học đang ngỡ ra như sắp chảy nước miếng nhanh chóng đi qua đường: xấu hổ quá, không thể nào nán lại à... Phía sau có thanh âm của đàn ông xa lạ: "Này! Cô bé!... Trương Đại Đại!"

Trương Đại Đại quay đầu lại, thấy trong tay đồng chí cảnh sát giao thông cầm cái bao trong suốt đựng thẻ dự thi bên trong: "Em rơi đồ." Trương Đại Đại nhanh chóng chạy trở về, nhận lấy: "Cảm ơn ạ! Nếu mất cái này em không thể đi thi!" "Sắp thi vào trường cao đẳng sao? Thi tốt nhé!"

Trương Đại Đại mừng rỡ như điên, gật đầu thật mạnh: "Vâng vâng, em nhất định thi tốt!" Đồng chí cảnh sát giao thông nói: "Em muốn qua đường hay không, nếu không lại chuyển sang đèn đỏ đấy!" Trương Đại Đại đành phải lưu luyến không rời mà vẫy tay: "Anh cảnh sát, tạm biệt!"

"Tạm biệt." Cuối ngày thứ hai mươi tám, mở đầu ngày thứ hai mươi chín: Trương Đại Đại nằm sấp trên giường, đặc biệt hưng phấn, từ lúc chào đời tới nay lần đầu mất ngủ. Cách ngày thi vào trường cao đẳng còn có một ngày, cô vẫn chìm trong phấn khởi cực độ.

Hai ngày thi vào trường cao đẳng biểu hiện của Trương Đại Đại giống như vận động viên uống thuốc kích thích, phát huy vượt xa người thường. Đương nhiên đây là công lao thuộc về cuộc trò chuyện không quá mười câu vào ba ngày trước mà cô đã chờ mong từ lâu. Nếu đó cũng được coi như trò chuyện. Tối ngày 8 tháng 6, bởi vì buổi tối cảnh sát giao thông đẹp trai không ở đường giao lộ kia, hơn nữa Trương Đại Đại thật sự được trở mình, mười hai năm hạn tù rốt cuộc miễn hình phóng thích đương nhiên phải tha hồ ăn mừng một phen, vì thế cô không theo suy nghĩ của mình lập tức vội vàng chạy đi tìm anh đẹp trai. 80% là bởi vì tìm không ra... Sáng sớm ngày 9 tháng 6, Trương Đại Đại theo giờ bình thường đến trường, bỏ xuống giường đúng giờ, xách cây vợt cầu lông, cô nói với mẹ là cùng bạn học hẹn đánh cầu lông giảm cân. Sau khi con gái thi cử xong không ngồi trước máy tính tới tám ngược lại chủ động rèn luyện thân thể, mẹ Trương đương nhiên rất cao hứng mà vui vẻ đồng ý, bà cũng chủ động giáo dục con gái rèn luyện thân thể phải kiên trì bền bỉ, không ngừng kiên trì, Trương Đại Đại biết thời biết thế, về mặt bị thương cuối cùng quyết định sau này mỗi buổi sáng đều đi rèn luyện, mẹ Trương vỗ tay tán thành, gian kế của Trương Đại Đại thành công.

Vì thế Trương Đại Đại soi gương ngắm trái ngắm phải, hài lòng đi ra ngoài. Trương Đại Đại buộc đuôi ngựa nhẹ nhàng thoải mái, tóc con tự nhiên rũ trên trán, mặc dù buổi sáng gió thổi nhẹ mát rượi, cô mặc bộ đồ vận động màu nhạt vừa vặn, lộ ra đôi chân trắng nõn, cái cổ duyên dáng, cô ngẩng đầu ưỡn ngực, vui vẻ lên đường ngâm nga ca hát hướng đến đường giao lộ. Cô nói muốn đi đánh cầu lông nhưng ngay cả trái cầu cũng chưa lấy, đây rõ ràng muốn

khoe sắc đẹp. Dụ dỗ anh cảnh sát...

Phía trước chính là đèn xanh, người đến người đi băng qua đường. Trương Đại Đại vì đợi đèn đỏ mà xao lãng đi còn chậm hơn bước chân nhỏ nhắn của bà lão, từng bước một chậm chậm không dễ dàng kéo dài thời gian, đến khi đèn đỏ sáng lên cô mới dùng vận tốc ánh sáng vọt đến bên cạnh cảnh sát giao thông đẹp trai, lúc này bà lão chân nhỏ ban nãy đi bên cạnh cô bị hù dọa, còn tưởng rằng có xe máy sượt qua bên người bà chứ! Trương Đại Đại vừa mới đứng lại, còn chưa suy nghĩ muốn nói cái gì, cô chỉ lo chiếm giữ địa hình có lợi, nhưng căn bản chưa nghĩ ra cái gì có thể nói. Cảnh sát giao thông đẹp trai lại mở miệng trước: "Cô bé, thi thế nào?"

Trương Đại Đại vừa nghe liền mở cờ trong bụng à, nhịp tim nhất thời tăng tốc gấp bội, một đứa trẻ tốt khi kích động đều nói lắp bắp: "Thi, thi tốt lắm, anh, anh còn nhớ em ạ." "Thực ra nếu em không đứng bên cạnh, tôi thực sự không nhận ra em chút nào." "..."

"Nhưng mà tôi nhớ mỗi ngày có một cô bé đến trường, băng qua đường đều rất tuân thủ luật giao thông, rất phối hợp với công việc của tôi." Cô nhỏ giọng lầm bầm "Cô nàng kia thực ra gần như mỗi ngày đều đứng bên cạnh anh." "Tôi biết. Hôm nay cô nàng kia cũng đứng bên cạnh tôi."

"... Hi hi, trí nhớ của anh rất tốt ha." "Đèn xanh, em có muốn qua đường không?" Trương Đại Đại vỗ đầu: "Ai da, anh xem em đã quên qua đường, em đi đây, tạm biệt!"

"Ừm,... tạm biệt." Trương Đại Đại ngồi trong sân vận động của trường nhiều giờ, cô vẫn ôm cây vợt cầu lông xuyên qua cửa sổ sáng sủa mà nhìn anh ở bên kia đường, anh bận bịu thi hành nhiệm vụ, thỉnh thoảng trò chuyện cùng vài người, còn có viết hai giấy phạt lệ tẻ. Liên tiếp qua mấy ngày, Trương Đại Đại mang theo vợt tennis nhưng không mang banh, đúng giờ xuất hiện ở địa điểm xác định tại sân vận động mà lên nhìn cảnh sát giao thông đẹp trai, có nhiều lần cô thấy anh nhìn về hướng này làm cô hết hồn nghĩ rằng anh sẽ không thấy cô chứ?

Nhưng cô vẫn cố chấp lên nhìn như cũ, quả thật gió mặc gió, mưa mặc mưa, lúc trước đến trường cũng chưa thấy cô chăm chỉ đúng giờ như vậy. Sáng nay, Trương Đại Đại mở mắt thì chợt nghe tiếng mưa rơi ào ào ở bên ngoài, cô vội vã trở mình từ trên giường đứng lên, tay phải mở dù tay trái cầm dù hấp tấp bỏ chạy ra ngoài, mẹ Trương buồn bực cũng cầm dù đi theo ra ngoài, nhưng bà nhìn thấy Trương Đại Đại nói chuyện với cảnh sát giao thông mặc áo mưa, cảnh sát kia nói: "Cô bé, trời mưa lớn như vậy, em mau chạy về nhà đi!" "Vậy được rồi, tạm biệt anh."

Trương Đại Đại xoay người trông thấy mẹ Trương đứng tại chỗ, cô lặng lẽ theo sát phía sau bóng mẹ Trương cùng nhau trở về nhà. Mẹ Trương về nhà liền bỏ cây dù xuống, lập tức chạy đến thùng rác lục lọi trái phải, tìm ra một tờ giấy bị vo tròn, bà vừa nhớ lại vừa lầm bầm rồi đưa cho Trương Đại Đại: "Đầu năm nay coi như xong, xe bị phạt làm cho người dân cũng bị phạt theo, ngày hôm qua mẹ có chút việc gấp nên vượt đèn đỏ, kết quả lại bị cậu cảnh sát giao thông ở đường giao lộ kia phạt 50 đồng, con nhìn xem." Trương Đại Đại cầm lấy nhìn, mặt trên có hai chữ cứng cáp mạnh mẽ: Tiêu Dương. Cô không khỏi tán thưởng, ngay cả chữ viết cũng đẹp như vậy, trọn vẹn toàn bộ món ăn của cô à!

Ngày thứ mười bảy, nhân dân quần chúng nghỉ ngơi, trường học cấp ba dồn ép khổ luyện, cảnh sát giao thông đi làm phục vụ nhân dân. Đường giao lộ chỉ có Trương Đại Đại và đồng chí cảnh sát giao thông đẹp trai, ông trời tác thành. Trong lòng Trương Đại Đại vui mừng, đồng chí cảnh sát giao thông nghiêm khắc chấp hành pháp luật... Ngày thứ mười tám, lặng lẽ qua đường. Ngày thứ mười chín, qua! Vẫn lặng lẽ qua đường.

..... Ngày hai mươi lăm, Trương Đại Đại nghỉ ngơi, ở nhà chuẩn bị thi cử, thỉnh thoảng nhớ nhưng trai đẹp.....

Ngày hai mươi tám, cầm thẻ dự thi đến trường, không phải giờ cao điểm, tính cả Trương Đại Đại và bạn học của cô có tổng cộng năm người ở đường giao lộ. Trương Đại Đại mở cờ trong bụng đứng bên cạnh đồng chí cảnh sát giao thông, cẩn thận quan sát anh. Anh cảnh sát giao thông đội nón cảnh sát đặc biệt đẹp trai, mũi rất cao, làn da khá trắng, đường nét khuôn mặt mạnh mẽ... Cô tiếp tục nhìn chăm chú... Ồ? Anh đẹp trai mỉm cười thế nào nhỉ? Phát hiện to lớn —— anh có má lúm đồng tiền! Khi cười siêu đáng yêu! "Xem đủ chưa?" Anh cảnh sát giao thông đẹp trai quay đầu cười hỏi cô.

Trương Đại Đại không để ý tới, vẫn trong trạng thái mê trai: mặt nghiêng đẹp trai, chính diện càng đẹp trai, vô cùng đáng yêu! Tất cả đều hoàn toàn hiếm thấy à... Bạn học vỗ nhẹ vào cô: "Này! Chú cảnh sát hỏi cậu kia!" Một bạn học nào đó vừa rồi một mực nhìn đèn đỏ vài giây, sau khi thấy nụ cười tươi của anh cảnh sát giao thông thì sa vào mê trai... Linh hồn của Trương Đại Đại quay trở về, cô ngượng ngùng sờ đầu: "... Xem, xem đủ rồi."

Anh cảnh sát giao thông không nhịn được, chợt cười lên. Mọi người đang đợi đèn ở đường giao lộ kinh ngạc. Đèn xanh sáng lên, người đi trên làn đường liên tục, Trương Đại Đại sắc mặt ửng đỏ nắm tay bạn học đang ngây ra như sắp chảy nước miếng nhanh chóng đi qua đường: xấu hổ quá, không thể nào nán lại à... Phía sau có thanh âm của đàn ông xa lạ: "Này! Cô bé!... Trương Đại Đại!"

Trương Đại Đại quay đầu lại, thấy trong tay đồng chí cảnh sát giao thông cầm cái bao trong suốt đựng thẻ dự thi bên trong: "Em rơi đồ." Trương Đại Đại nhanh chóng chạy trở về, nhận lấy: "Cám ơn ạ! Nếu mất cái này em không thể đi thi!" "Sắp thi vào trường cao đẳng sao? Thi tốt nhé!"

Trương Đại Đại mừng rỡ như điên, gật đầu thật mạnh: "Vâng vâng, em nhất định thi tốt!" Đồng chí cảnh sát giao thông nói: "Em muốn qua đường hay không, nếu không lại chuyển sang đèn đỏ đấy!" Trương Đại Đại đành phải lưu luyến không rời mà vẫy tay: "Anh cảnh sát, tạm biệt!"

"Tạm biệt." Cuối ngày thứ hai mươi tám, mở đầu ngày thứ hai mươi chín: Trương Đại Đại nằm sấp trên giường, đặc biệt hưng phấn, từ lúc chào đời tới nay lần đầu mất ngủ. Cách ngày thi vào trường cao đẳng còn có một ngày, cô vẫn chìm trong phấn khởi cực độ.

Hai ngày thi vào trường cao đẳng biểu hiện của Trương Đại Đại giống như vận động viên uống thuốc kích thích, phát huy vượt xa người thường. Đương nhiên đây là công lao thuộc về cuộc trò chuyện không quá mười câu vào ba ngày trước mà cô đã chờ mong từ lâu. Nếu đó cũng được coi như trò chuyện. Tối ngày 8 tháng 6, bởi vì buổi tối cảnh sát giao thông đẹp trai không ở đường giao lộ kia, hơn nữa Trương Đại Đại thật sự được trở mình, mười hai năm hạn tù rốt cuộc miễn hình phóng thích đương nhiên phải tha hồ ăn mừng một phen, vì thế cô không theo suy nghĩ của mình lập tức vội vàng chạy đi tìm anh đẹp trai. 80% là bởi vì tìm không ra... Sáng sớm ngày 9 tháng 6, Trương Đại Đại theo giờ bình thường đến trường, bỏ xuống giường đúng giờ, xách cây vợt cầu lông, cô nói với mẹ là cùng bạn học hẹn đánh cầu lông giảm cân. Sau khi con gái thi cử xong không ngồi trước trong máy tính tới tận ngược lại chủ động rèn luyện thân thể, mẹ Trương đương nhiên rất cao hứng mà vui vẻ đồng ý, bà cũng chủ động giáo dục con gái rèn luyện thân thể phải

kiên trì bền bỉ, không ngừng kiên trì, Trương Đại Đại biết thời biết thế, về mặt bị thương cuối cùng quyết định sau này mỗi buổi sáng đều đi rèn luyện, mẹ Trương vỗ tay tán thành, gian kế của Trương Đại Đại thành công.

Bạn đang đọc truyện *Qua Đường Gặp Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Ngoại truyện 1: Giấy phạt

Một ngày nào đó, bạn học Trương Đại Đại kéo đồng chí Tiêu Dương đi bộ xung quanh, cô trêu chọc đồng chí Tiêu Dương một câu, Tiêu Dương bèn ôm chặt bạn học Trương Đại Đại, dán sát bên tai cô nói: "Em không ngoan chút nào, biết đứa trẻ không nghe lời có kết cục gì không?" Hơi thở ấm áp phả vào lỗ tai cô, Trương Đại Đại giật mình một cái. Mặt cô đỏ rực, úp úp mở mở nói: "Biết, biết." "Vậy đi thôi, về nhà viết giấy phạt đi."

Cô "A" một tiếng, không tình nguyện nói: "Hôm qua không phải mới vừa viết ba tờ sao?" Tiêu Dương dường như hơi dăm chiêu: "Ừm, em nói vậy thì anh lại nhớ tới, em vẫn còn thiếu anh giấy phạt chưa nộp." Khuôn mặt Trương Đại Đại đỏ mề hời, không nói gì.

"Đã như vậy, về nhà nộp giấy phạt đi!" Đồng chí Tiêu Dương vừa ý kéo Trương Đại Đại trở về nhà, bắt đầu tiến hành "Giáo dục tuân thủ pháp luật". Trương Đại Đại khóc không ra nước mắt: không chơi thế này đâu! Mỗi ngày viết nhiều giấy phạt như vậy, chịu không nổi a!!!! Vì thế Trương Đại Đại vừa bị dạy dỗ, vừa tự hỏi rốt cuộc đây là quyền lực theo pháp luật, cảnh sát tốt chính trực công bằng sao bây giờ lại biến thành ngang ngược không nói lý, sói lang vì tình riêng mà làm chuyện bất hợp pháp...

Đây là ví dụ sống động đau đớn đẫm máu dạy cho chúng ta: ông xã là viên chức nhà nước đều không dựa vào hệ thống..

Bạn đang đọc truyện *Qua Đường Gặp Nhân Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Ngoại truyện 2: Đường và thịt, cái nào ngon hơn

Một buổi trưa nào đó, đồng chí Tiêu Dương làm cơm trưa. Người ta hay nói viên chức nhà nước đều có đầu óc thông minh, đồng chí Tiêu Dương của chúng ta làm việc được lãnh đạo tuyên dương, nấu cơm được bà xã khen ngợi, vì thế sau khi mới vừa được biểu dương cho ăn viên đạn bọc đường, đồng chí Tiêu Dương vui vẻ nấu ăn ỉn... Bạn nào đó chạy đến phòng bếp giám sát: "Bữa trưa ăn gì ạ?" Đồng chí nào đó không ngẩng đầu lên mà nghiêm túc gọt vỏ khoai lang, không phản ứng gì.

Bạn nào đó không biết tốt xấu cọt lên người của người ta: "Bữa trưa ăn gì ạ?" Vẫn không để ý tới. Bạn nào đó nổi giận: "Em hỏi anh bữa trưa ăn cái gì?"

Vị kia vẫn trầm mặc rồi nói: "Khoai lang ngào đường. Không thấy anh gọt vỏ khoai lang ư? Đừng nói chuyện với anh, anh sợ gọt vào tay." Bạn nào đó không vui: "Em muốn ăn thịt?" Vừa nghe "ăn thịt", vị kia đang thật cẩn thận gọt vỏ khoai lang liền dùng ánh mắt sáng ngời: "Ăn thịt? Tại sao? Chẳng lẽ em không thích ăn đường ư?"

"Em càng thích ăn thịt hơn à!" "Được rồi, vậy anh đáp ứng em." Tiêu Dương buông củ khoai lang còn nửa vỏ chưa gọt, anh không có bất kỳ lời giải thích nào liền bế Trương Đại Đại đang ngồi ở cuối bàn lên. Trương Đại Đại giãy dụa: "Này này! Làm gì vậy?"

"Ăn thịt." Thấy nụ cười mờ ám của bạn sói lang, trong lòng Trương Đại Đại hồi hộp, cô hít một hơi lạnh, làm người chết giãy dụa: "Bây giờ là buổi trưa, buổi tối lại ăn được không?" "Không được, buổi trưa cũng phải ăn cơm thôi, không phải em nói đói bụng sao."

Trương Đại Đại vẫn chưa từ bỏ ý định: "... Em, em nghĩ bữa cơm này em lại muốn ăn đường, ăn thịt nhiều quá không tốt cho sức khỏe." Tiêu Dương cười hiểu biết: "Hoá ra em muốn ăn anh như vậy à ~" Trương Đại Đại... Không phải đường này!!!!

Sau khi ăn một bữa thịt mỡ, bụng đói của Trương Đại Đại kêu xì xào. Đồng chí Tiêu Dương cảm thấy mình ăn no cũng không thể để bà xã bị đói có phải không? Vì thế anh nhanh chóng xuống giường ra khỏi phòng ngủ, đi chuẩn bị một chút thức ăn cho bà xã đại nhân. Trương Đại Đại đói quá mức, kiểm nén thất lung đau nhức đi đến phòng ăn, trông thấy trên bàn bày ra một mâm khoai lang ngào đường và một mâm thịt kho tàu, cô lập tức ngồi xuống cầm lấy chiếc đĩa ăn như hổ đói. Bạn Tiêu Dương bung canh đi vào, trông thấy tướng ăn của bà xã nhà mình không nỡ quan, anh cười hỏi: "Đại Đại, đường ăn ngon hay là thịt ăn ngon nhỉ?"

Bàn tay Trương Đại Đại định gấp thịt kho tàu chọt bất động trong không trung: "Đều, đều ăn ngon." Bạn Tiêu Dương cười tà lắc đầu. Trương Đại Đại tiếp tục đoán: "Thịt?"

Tiêu Dương lắc đầu. "Đường?" Tiêu Dương vẫn lắc đầu.

Trương Đại Đại không hiểu ra sao, đoán: "... Anh?" Rốt cuộc Tiêu Dương gật đầu "Ừ" một tiếng nói: "Trẻ con dễ dạy. Không hổ là vợ anh." Trương Đại Đại hỗn độn trong bão... Ai tới cứu giúp cô?

Không ai tới cứu cô. Đều là do cô tự chuốc lấy phiền nhiễu. Mỗi ngày Trương Đại Đại vẫn sống trong nước sôi lửa bỏng, hạnh phúc, vui sướng, and đau đớn thân thể... -Hết-

.
Bạn đang đọc truyện *Qua Đường Gặp Nhân Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.